

Каблешковъ пламнѣ. Прѣпирнята щѣше да се разгори. Мичо Бейзадето побърза да ѝ прѣкрати:

— Кириакъ, ти си разуменъ човѣкъ... Тодорчо, кротувай.

Въ това врѣме австрийскиятъ химнъ мълкнѣ. Завѣсата се дигнѣ.

Сцената тоя нѣтъ прѣдставляваше тъмница освѣтлена съ едно кандилце. Геновева държи дѣтето си, което добила тамъ, нарежда жални думи и плаче. Тя играе сега по-естественно. Полнощниятъ часъ, мрачниятъ затворъ, въздишките на една нещастна и безпомощна майка: всичко това настройва сърдцата. По много женски лица се тръкуднахъ сълзици. Сълзитѣ, както и смѣхътъ, сѣ заразителни. Плачущитѣ се умножавахъ, даже и нѣкои мъже ронѣхъ сълзи, когато тя пишеше писмото си до графа. Каблешковъ, и той даже умилевъ, изржкоплѣска на едно патетическо мѣсто. Плѣсъкътъ му се разнесе усамотенъ изъ пълната тишина и умрѣ безъ отзивъ. Много сърдити погледи се устремихъ на вироглавеца, който на най-хубавото мѣсто дигаше шумъ. Иванъ Селямехътъ, който подемърчаше отъ плачь, го изгледа най-кръвнишки. Ог-карахъ Геновева въ гората да ѝ посѣчятъ. Завѣсата се спуснѣ. Каблешковъ исплѣска пакъ, но и тоя нѣтъ остана безъ подражатели. Обичаятъ на ржкоплѣсканието не бѣше въведенъ още въ Бѣла-Черква...

— Джанабетъ хора имало въ тоя мемлекетъ, пришушнѣ баятъ на Даменча; — дѣ е ставало това нѣщо?

— Въ Нѣмско.

— Въ Нѣмско? Азъ отъ тия гягури не съмъ виждалъ още.

— Какъ, бей ефеңди, имаме единъ нѣмецъ въ града.

— Да не би да е тоя, кюсето, чифтесакалиятъ, съ синитѣ очила?

— Той, фотографинтъ.

— Той? Добъръ гявурджикъ... всекога ми сваля капела, алафранга, кога ме срѣщне... Азъ го мисляхъ, че е французинъ...